Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu

(17 martie)

Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu - frescă, mânăstirea Dionysiou, Athos, sec. XVI

Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu, Italia (†411) (17 martie):

https://www.academia.edu/42247730/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Alexie_omul_lui_Dumnezeu_Italia_411_17_martie_

https://archive.org/details/sf.-alexie/mode/2up

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-alexie

***

Materiale despre Sfântul cuvios Alexie, omul lui Dumnezeu:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Alexie

https://archive.org/details/@steaemy?query=Alexie

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Alexie

&&&

Cuviosul Alexie s-a născut la Roma în vremea împăratului Arcadie (395-408 d. Hr.) şi Honorius (395-423 d. Hr.), din părinţi înstăriţi şi evlavioşi. Tatăl său, Eufimian, era senator şi îi iubea atât de mult pe săraci, încât în fiecare zi punea trei mese în casa sa orfanilor, văduvelor şi străinilor.

Soţia lui se numea Aglaida şi fiind stearpă, se ruga lui Dumnezeu să dobândească copii. Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile şi le-a dăruit un fiu. Crescând copilul cu vârsta şi primind de la părinţii săi o bună educaţie, a devenit foarte înţelept şi propovăduitor al tainelor lui Dumnezeu.

Ajungând la vârsta desăvârşită, părinţii săi l-au căsătorit cu o fecioară de neam împărătesc.

În seara nunţii, intrând cuviosul în cămara de nuntă, şi-a scos inelul de aur şi brâul cel scump, le-a înapoiat soţiei sale şi luând suficienţi bani din averea sa, a părăsit în grabă palatul şi cetatea, şi a plecat în Laodicea din Siria şi, de acolo, în Edessa din Mesopotamia.

Cuviosul Alexie, dispreţuind deşertăciunea slavei lumeşti, a împărţit banii săracilor, chiar şi hainele sale şi după ce s-a îmbrăcat cu haine zdrenţuite şi cârpite, s-a aşezat în pridvorul Bisericii Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, ca unul dintre săraci. A ales, astfel, să trăiască cu post aspru întreaga săptămână şi numai duminica, după ce se împărtăşea cu Preacuratele Taine, gusta puţină pâine şi apă.

Părinţii săi l-au căutat peste tot şi neaflându-l, i-au trimis pe slujitori să-l caute. Unii dintre aceştia au ajuns până la Biserica din Edessa, dar nerecunoscându-l, s-au întors fără el în Roma, unde mama lui îl plângea cu durere şi, purtând haine sărăcăcioase, stătea la uşa casei sale, îndoliată zi şi noapte. La fel şi mireasa lui, îmbrăcată în sac, a rămas alături de soacra sa, tânguindu-se.

Cuviosul Alexie, plăcutul lui Dumnezeu, a rămas în pridvorul Bisericii Născătoarei de Dumnezeu vreme de şaptesprezece ani. Într-o noapte însă, Născătoarea de Dumnezeu i s-a arătat în vis ecleziarhului Bisericii şi i-a cerut să-I aducă la icoana Sa pe omul lui Dumnezeu. Ecleziarhul a ieşit îndată din Biserică, dar negăsind pe nimeni în afară de Alexie, a rugat-o pe Maica Domnului să-i arate cine este omul lui Dumnezeu, lucru care s-a şi întâmplat. Atunci ecleziarhul, luându-l de mână pe cuviosul Alexie, l-a dus în Biserică cu toată cinstea şi măreţia.

Văzând cuviosul că a devenit cunoscut, a plecat pe ascuns din cetatea Edessa, căutând să meargă în Tars la Biserica Sfântului apostol Pavel, unde nu va fi fost cunoscut de nimeni. Însă purtarea de grijă a lui Dumnezeu l-a călăuzit spre alt

tărâm, căci un vânt puternic a purtat corabia să până la Roma. Ieşind din corabie, Alexie a înţeles că Domnul a vrut să-l întoarcă acasă.

Când s-a întâlnit cu tatăl său, care nu şi-a recunoscut fiul, i-a cerut să se milostivească de el şi să-l lase să se hrănească din fărâmiturile ce cădeau de la masa lui. Tatăl său cu multă dragoste l-a primit şi desigur, i-a dat şi un slujitor care să-i poarte de grijă. Unii slujitori din casă îl umileau şi îl batjocoreau, însă cuviosul pe toate le răbda. Mâncarea sa o dădea săracilor, rămânând toată săptămâna fără mân-care şi apă, şi numai după împărtăşirea cu Sfintele şi Preacuratele Taine primea puţină pâine şi apă.

Cuviosul Alexie, omul lui Dumnezeu - frescă, Mănăstirea Pskov, Rusia, sec XII

Aşa s-a nevoit el în casa părintească vreme de şaptesprezece ani, fără să fie recunoscut de nimeni. Când a venit vremea adormirii sale întru Domnul, a cerut de la sluga sa o hârtie şi şi-a scris toată viaţa, locurile pe unde a petrecut, dar şi unele dintre tainele pe care numai părinţii săi le cunoştea.

Într-o duminică, săvârşind arhiepiscopul Inochenţiu Sfânta Liturghie, s-a auzit un glas dumnezeiesc din Sfântul Altar, care îi îndemna pe credincioşi să-l caute pe omul lui Dumnezeu.

Într-o zi de vineri, cuviosul Alexie şi-a predat sufletul său în mâinile lui Dumnezeu, iar în după-amiaza aceleiaşi zile, credincioşii şi arhiepiscopul au venit la Biserică să-L roage pe Dumnezeu să le descopere pe omul sfânt al lui Dumnezeu. Atunci glasul dumnezeiesc i-a îndreptat spre casa lui Eufimian. După o

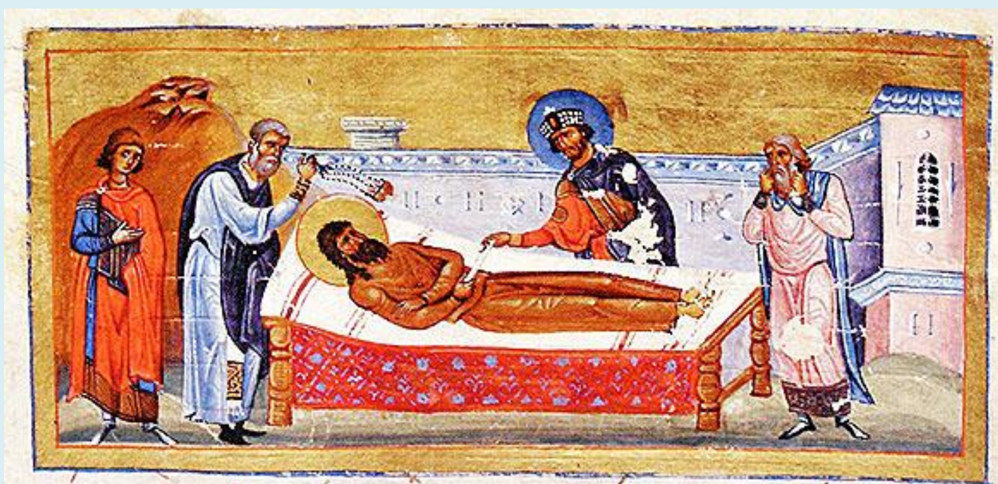
vreme, arhiepiscopul împreună cu credincioşii au ajuns la casa lui Eufimian şi mare i-a fost mirarea, aflând pe cine caută aceştia în casa lui, mărturisindu-le că nu ştie pe nimeni care să aibă vreo faptă bună şi să fie plăcut lui Dumnezeu.

Însă slujitorul care îl îngrijea pe cuvios, îndemnat de putere dumnezeiască, le-a povestit despre modul de viaţă al săracului Alexie căruia îi slujea.

Eufimian, fără să ştie că sfântul adormise deja întru Domnul, a descoperit faţa acestuia, care strălucea ca a unui înger. În mâna cuviosului a văzut, desigur, hârtia pe care nu a putut să i-o smulgă din mână. Apoi, le-a spus celor ce venise că a găsit omul lui Dumnezeu.

Credincioşii şi arhiepiscopul s-au rugat cuviosului să le îngăduie să vadă scrisoarea pe care o ţinea în mână.

Îndată ce arhivarul Bisericii a citit scrisoarea, Eufimian şi-a dat seama că este fiul său, pe care îl căuta de ani de zile şi mare jale a căzut pe familia sa; plânset şi durere mare le-a cuprins pe femeie şi pe mireasa lui.

Adormirea cuviosului Alexie - miniatură, Minologhion bizantin, sec. XI

Împăratul Honorius şi arhiepiscopul au dus cinstitele moaşte ale cuviosului Alexie în mijlocul cetăţii, lăsându-le spre închinare şi binecuvântarea credincioşilor. Toţi cei care veneau şi sărutau cinstitele moaşte, muţi, surzi, orbi, leproşi, demonizaţi, primeau grabnic tămăduire. Văzând aceste minuni credincioşii dădeau slavă lui Dumnezeu.

Era atâta lume care venea să se închine la cinstitele moaşte, încât nu puteau să le ducă în Biserica Sfântului Bonifaciu ca să le îngroape. Le-au aruncat chiar şi aur şi argint oamenilor pentru a le distrage atenţia, dar în zadar. După ce au fost aşezate cinstitele moaşte în Biserică, credincioşii au sărbătorit festiv vreme de şapte zile, la sărbătoare participând şi părinţii şi mireasa cuviosului. Apoi, au aşezat

sfintele moaşte într-o raclă făcută din aur, argint şi pietre preţioase. Îndată sfintele moaşte au început să răspândească o mireasmă bine mirositoare şi să izvorască mir, prin care toţi credincioşii primeau tămăduire.

Cuviosul Alexie este sărbătorit în fiecare an, pe 17 martie.

Condac, glas 4: Prea cinstita prăznuire a prea fericitului Alexie săvârșind astăzi, cu dreaptă credință să-l lăudăm, zicând: Bucură-te, podoaba cea desfătată a cuvioșilor!

Sedealnă, glas 8, Pe înțelepciunea și Cuvântul…

Toți credincioșii, privind cu cugetul sudorilor și ostenelile tale, înțelepte, ne umplem sufletul de toată umilința și cu dragostea inimii, cinstindu-te pe tine în cântări, ne simțim mânați să aducem cântări dumnezeiești, slavă și laudă Stăpânului tuturor, prea fericite Alexie, strigând ție cu credință, ca unui slujitor al Domnului: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greșeli celor ce cu dragoste prăznuiesc pomenirea ta cea sfântă.

Icos: Cine va lăuda precum se cuvine cinstitele tale virtuți și cine le va cânta cu îndestulare, cugetătorule de Dumnezeu, Alexie? Înțelepciunea ta, răbdarea ta, înfrânarea și cântarea cea neîntreruptă, asprimea cea desăvârșită a vieții și nesfârșita umilință; prin care, făcându-te deopotrivă cu îngerii, pururea te rogi pentru toată lumea. Pentru aceasta, auzi acum, cuvioase, de la toți credincioșii: Bucură-te, podoaba cea plină de desfătare a cuvioșilor!

Sursă: Pemptousia